

0211 – 11. februar

Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. Rom 4: 3.

Først og fremst skal vi ha klart for oss at det løftet Abraham trodde, var egentlig evangeliet om Kristus. Ordene: «Abraham trodde Gud», i vår tekst, finner vi igjen i 1Mos 15: 6. Der ser vi riktignok ikke med det samme noe mer enn løftet om Abrahams tallrike avkom.

Men det som samtidig også lå i dette løftet, det visste Abraham gjennom et løfte han hadde fått tidligere. I 1Mos 12: 3 ser vi at Gud hadde forkynt ham at «i hans ætt (sv: i hans sæd) skulle alle slekter på jorden velsignes».

Det var egentlig det samme løftet om en Frelser som våre første foreldre hørte forkynt av Gud på syndefallets dag. Det var løftet om kvinnens hellige ætt (sæd) som skulle knuse slangens hode. En forløser, født av en kvinne, som skulle tilintetgjøre syndens og djevelens gjerninger. Og det er dette løftet alle Guds barn, helt fra den rettferdige Abels tid, har trodd og blitt rettferdige på.

Det var dette løftet som ble gjentatt til Abraham, gang på gang. Slik at selv om dette hovedpunktet, selve edelstenen i Guds løfter til Abraham, ikke ble nevnt konkret hver gang, så lå det alltid underforstått i løftene.

Dette er apostelens egen forklaring, slik vi også ser det ut fra Gal 3. Og Kristus taler klart og tydelig om hva Abrahams øyne i tro var festet på, ja, noe han til og med frydet seg over i sin tro. Herren sier: «Deres far, Abraham, frydet seg over å se min dag, og han så den og gledet seg».

For det andre, hvis apostelen her hadde villet si at det var selve troen, som en god gjerning fra menneskenes side, som var blitt regnet Abraham til rettferdighet, så ville han med en slik antydning ha skåret over selve nerven i hele sin rettferdiggjørelseslære.

Hele hensikten hans på dette stedet er å vise at vi blir rettferdige uten noen fortjeneste eller verdighet fra vår side. Men utelukkende av Guds nåde og gjennom den forløsning som er skjedd i Kristus.

I det følgende kapitlet i Romerbrevet sier han uttrykkelig at det bare er «ved den enes lydighet» vi blir rettferdige. Rettferdighet er intet mindre enn lovens oppfyllelse. Og det er ikke selve troen i stand til å utrette. Troen forneker jo tvert imot i seg selv all vår fortjeneste. For den som tror på Kristus, han bekjenner at han selv ikke er rettferdig, men tvert imot fortapt, og kjenner ikke Veien. Og har nettopp derfor tatt imot «Guds rettferdighet»; den oppfyllelse av loven som er skjedd i Kristus.

Troen må fødes av et ord fra Gud som den kan ta til seg. Og hva jeg får gjennom troen er avhengig av dette ordets innhold. Hvis vi ikke holder dette klart for oss, vil vi alltid misforstå ord om troen og troens rettferdighet.

La oss ta en sammenlikning: En tapt sønn lever langt borte i et fremmed land. Der lever han i stor nød. Men faren hans lover ham en stor og herlig eiendom, bare han vil komme tilbake og ta imot den. Sønnen er lenge i tvil, og blir derfor bare fortsatt i sin fattigdom. Men omsider begynner han å tro at faren virkelig mener det han har sagt. Da skynder han seg hjem for å ta imot eiendommen sin. Og så er han straks rik og lykkelig.

Senere sier han: «Jeg ble altfor lenge der ute i nøden. Det var vantroen min som var skyld i det. Straks jeg trodde min fars ord, ble jeg rik. Det var bare troen min som gjorde meg rik».

Hvis så noen bare hører denne uttalelsen, og ikke kjenner og har klart for seg farens løfte, kunne de lett oppfatte det som at denne mannen er blitt belønnet for den tillit han som sønn hadde til sin fars ord. Da ville den som kjente til forholdet si: Nei, legg merke til innholdet i det løftet han til sist trodde! Det var dette som gjorde ham rik! Løftet handlet om en stor eiendom. Det er denne selve rikdommen består i. Hans tro utrettet bare at han kom til å nyte godt av løftet.

Det er på denne måten vi skal oppfatte ordene: «Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet». At troen gjorde at han ble rettferdig, skyldtes bare innholdet i det løftet som ble tatt imot ved tro. Og innholdet var Kristus!

Hvis vi ikke oppfatter disse ordene slik, vil vi totalt forkaste hele Skriftens store hovedlære. Vi vil forkaste, spotte og forakte alt det Gud helt fra verden ble til har forkynt for oss om en Frelser og en forsoning i hans blod. Vi forkaster alt Gud har forkynt gjennom engler og profeter, og forbilledlig gjennom den levittiske offertjenesten og alle dens blodige offer. Kort sagt: Hele Skriftens egentlige innhold; læren om Kristus, Kristi lydighet, Kristi lidelser, død og oppstandelse ville vi da forkaste.

Alt dette ville jo ikke bety noe som helst, hvis Gud kunne gjøre oss rettferdige utelukkende på grunn av den gode egenskapen at vi trodde han var sannferdig.

Apostelen gir her ikke noen mer utførlig forklaring (slik som han gjør i det følgende kapitlet). Men det vil ganske visst ingen kunne holde fram som noen unnskyldning overfor Gud, hvis de benytter dette ordet som dekning for å utlegge en helt ny tanke som strir mot hele Skriftens hovedlære.

Noe som gjennom hele Skriften bare åpenbarer Guds majestet og storhet, er at han ikke alltid gjentar noe han har sagt tidligere. Men krever at vi husker forklaringene han har gitt oss, og forstår ham på dette grunnlag.